

గూర్ఖాలాండ్ - ఎందుకు?

అలోక్ ముఖర్జీ

ప్రత్యేక గూర్ఖాలాండ్ రాష్ట్రం కోసం సాగుతున్న ఉద్యమం ఇటీవలి కాలంలో పశ్చిమబెంగాల్‌ను మాత్రమేకాక యావద్దేశాన్ని కుదిపివేసింది. ఇప్పటికే సిక్కిం ప్రభుత్వం ఈ సమస్యకొక శాశ్వత పరిష్కారాన్ని కోరుతూ కేంద్రానికి లేఖ పంపింది. గూర్ఖా ప్రజల ప్రత్యేక రాష్ట్ర డిమాండును పరిశీలించటానికి పశ్చిమ బెంగాల్ ప్రభుత్వం ఏమాత్రం సుముఖంగా లేదు. ఫలితంగా ఉద్యమమింకా కొనసాగుతూనే ఉంది. ఉద్యమానికి వ్యతిరేకంగా ప్రజాభిప్రాయాన్ని కూడగట్టటానికి ప్రభుత్వము, అన్ని పాలకవర్గ పార్టీలు, వారి అధీనంలోని మీడియా అన్ని విధాలుగా ప్రయత్నిస్తున్నాయి. కానీ ఇంతకు ముందులా కాకుండా పశ్చిమబెంగాల్ ప్రజానీకం ఇప్పుడు బెంగాలీ దురభిమాన ప్రచార పటాటోపాలకు లోనుకావటంలేదు. వివిధ కోణాల నుండి విశ్లేషించి పరిష్కారం కనుగొనాల్సిన తప్పనిసరి సమస్యగా ఇది మారింది.

గూర్ఖా ప్రాంత చరిత్ర :

ప్రస్తుతం జరుగుతున్న ఆందోళన డార్జిలింగ్ జిల్లా, కళింపాంగ్ జిల్లా (ఫిబ్రవరి 2017లోనే ఇది ఏర్పాటయింది.) జల్పాయిగిరి జిల్లాల్లో ఉత్తరాన ఉన్న దోర్స్ ప్రాంతాలలో కేంద్రీకృతమైంది.

డార్జిలింగ్ జిల్లా (కళింపాంగ్తోకూడిన) 18వ శతాబ్దం మొదటి రెండున్నర దశాబ్దాల వరకు సిక్కింరాజు పాలనలో ఉండేది. 1706లో భూటాన్ రాజు, సిక్కింరాజుతో యుద్ధం చేసి సిక్కిం రాజ్యంలోని కొంత భాగాన్ని (ఇప్పటి కళింపాంగ్ జిల్లా) కలుపు కున్నాడు. 18వ శతాబ్దాంతానికి నేపాల్ రాజు, సిక్కింరాజుల మధ్య దీర్ఘకాలంగా యుద్ధం జరుగుతూంది. నెమ్మదిగా దక్షిణ సిక్కిం ప్రాంతంపై-తూర్పున మేచీ నది, పశ్చిమాన తీస్తానది వరకు-నేపాల్ పట్టు సాధించింది. ఈవిధంగా నేపాల్ బలపడటంపై బ్రిటిషు ఈస్టిండియా కంపెనీ దృష్టి సారించింది. బ్రిటిషు వాళ్ళు నేపాల్‌తో యుద్ధంచేసి వారిని ఓడించారు. ఈస్టిండియా కంపెనీకి, నేపాల్ రాజుకు కుదిరిన సుగౌలీ ఒప్పందం ద్వారా, 1815లో ఈ ప్రాంతం ఈస్టిండియా కంపెనీ అధీనంలోకి వచ్చింది. కానీ దట్టమైన అరణ్యాలున్న ఈ కొండ ప్రాంతాన్ని పరిపాలించటం కంటే నమ్మకస్థులకు అప్పగిస్తే మేలన్న భావనతో 1817లో టిటారియా సంధి ద్వారా ఈ ప్రాంతాన్ని బ్రిటిష్ పాలకులు తిరిగి సిక్కింకు అప్పగించారు.

కానీ, అనంతరం డార్జిలింగ్ యొక్క ప్రకృతి సహజ సౌందర్యానికి వారు ముగ్ధులై అక్కడొక హిల్ స్టేషన్ కట్టి అవకాశముండటంతో సిక్కింరాజు వద్ద నుండి ఈ ప్రాంతంలో 24 మైళ్ళు పొడవు, 6 మైళ్ళు వెడల్పు విస్తీర్ణ భూభాగాన్ని సంవత్సరానికి 3000 రూ॥ చెల్లించేవిధంగా 1835లో బహుమతిగా తీసుకున్నారు (1875 నుండి అది 6000 రూ॥ అయింది). 1850లో మరో చిన్న సాకుతో 1600 చదరపు కిలోమీటర్లను దీనికి కలుపుకున్నారు. 1865లో భూటాన్ రాజును ఓడించి ఇప్పటి కళింపాంగ్ జిల్లాను, జల్పాయిగిరి, దోర్స్‌లను హస్తగతం చేసుకున్నారు. కళింపాంగ్ భాగం డార్జిలింగ్ జిల్లాలో కలపబడింది. అలా బ్రిటిషుపాలనలో ఈ ప్రాంతం ఈ రూపాన్ని సంతరించుకుంది. 1947 తర్వాత కూడా దీని పరిపాలనాపరమైన ఏర్పాట్లలో ఏ మార్పు జరగలేదు.

ఈ ప్రాంత ప్రజానీకం :

ఆ కొండ ప్రాంతంలో నివసించే ప్రజలు ప్రధానంగా రెండు జాతులకు చెందినవారు. ఒకటి నేపాలీలలాగా ఇండోటిబెటన్ జాతి. వీరిలో అగ్రకులాలుగా బ్రాహ్మణులు, రాకూర్లు, ఛేత్రీలు నిమ్న కులాలుగా సర్కి, దమాయి తదితర కులాలున్నాయి. రెండవవారు తమాంగ్, గురుంగ్, లేప్చా, లింబు, రాయ్, భోటియాలు. వీరు టిబెట్ మంగోలియన్లు. (వీరు భూటాన్లలాగా వివిధ గ్రూపులుగా విడిపోయినవారు కాదు) దాదాపు వీరంతా విభిన్న మాండలికాలనే మాట్లాడతారు. అవి టిబెట్ బర్మన్ భాషా సమూహానికి సంబంధించినవి. తర్వాతర్వాత అక్కడ టీ తోటలు పరిశ్రమగా అభివృద్ధి చెందటం, పరస్పర మార్పిడి, సంబంధాలు పెంపొందటం వంటి వాటితో వారొక ప్రత్యేక భాషను అభివృద్ధి చేసుకున్నారు. అదే గోర్ఖలీ, దానినే నేపాలీ అనికూడా అంటారు. (వారు దాన్ని ఖాస్కూరా అంటారు) గూర్ఖాజాతి అభివృద్ధిచెందటంలో ఈ ఖాస్కూరా చాలా బలంగా పనిచేసింది. అసలైన స్థానిక తెగలైన లేప్చా, భూటియా వంటివారు తమ భావాలను, ఆలోచనలను ఇచ్చిపుచ్చుకోవటానికి ఈ భాషనే ఉపయోగిస్తున్నారు. నేపాలీ భాషా సంస్థ, ఆ సంస్థకు చెందిన పత్రిక 1924లో ఏర్పడ్డాయి. వాళ్ళ స్వంత భాష అభివృద్ధి చెందటానికి, సాహిత్యం అభివృద్ధి చెందటానికి అవి ఎంతగానో ఉపయోగపడ్డాయి. 1956 జూలై 30న కలకత్తా యూనివర్సిటీ నేపాలీ భాషను డార్జిలింగ్ జిల్లా భాషగా గుర్తిస్తూ ఒక సర్క్యులర్ జారీ చేసింది.

అసలైన స్థానిక తెగలైన లేప్చా, భూటియా మొదలైనవారు తప్ప మిగిలినవారంతా 18వ శతాబ్దాంతానికి ఇక్కడకు వలస వచ్చినవారేనన్నది వాస్తవం. నేపాలీలో పటిష్టమైన ప్యూడల్ వ్యవస్థ నిర్మాణం అనంతరం, 1770లో నేపాలీ రాజు పృథ్వీనారాయణ్ సింగ్ వ్యవసాయంలో అప్పటిదాకా వస్తున్న సాంప్రదాయక కైవత్ పద్ధతిని కాదని 'రాయకర్' పద్ధతిని ప్రవేశపెట్టాడు. దీనివల్ల లింబి, రాయ్ వంటి ఆదివాసులు భూమి నుండి దూరం చేయబడ్డారు. వారు అటవీ భూములవైపుకు, సిక్కింలోని జనసాంద్రత తక్కువ గల ప్రాంతాలకు, ప్రస్తుత డార్జిలింగ్ కు వలస బాట పట్టారు. కొండ ప్రాంతాలను చదును చేయటంలో వారికున్న ప్రజ్ఞ త్వరలోనే వారిని నిలదొక్కుకునేలా చేసింది. బ్రిటిషు వాళ్ళు కూడా తమ ఏలుబడిలోని కొండ ప్రాంతాలలో వ్యవసాయాన్ని అభివృద్ధి చేయటానికై ఈ వలసలను ప్రోత్సహించారు. 1840లో మొదలైన టీ తోటల పెంపకం, దాని ఆర్థిక అభివృద్ధికి పెద్దసంఖ్యలో

శ్రమశక్తి అవసరమయ్యింది. నేపాల్‌లోని నిరుపేద, కష్టజీవులైన ఆదివాసులను ఈ కొండ ప్రాంతాలలో పనిచేయటానికి తరలించటం సులభమయ్యింది. ఈ విధమైన వలసలు 20వ శతాబ్దపు ప్రారంభంలోగానే ఆగలేదు. ఎందుకంటే అప్పటికి సాగులోకి తేగలిగిన భూమి, మరింతగా ఉద్యోగిత కల్పించగలిగే స్థితి తగ్గిపోయింది. కానీ సరిహద్దు జిల్లాలైన రంజ్‌పూర్, దినాజ్‌పూర్ ఇంకా జల్పాయిగురి లోని కొన్ని ఇతర ప్రాంతాల నుండి మరో రకపు వలసలు తెరాయి, దోర్స్ మైదాన ప్రాంతాలకు మొదలయ్యాయి. వాళ్ళు ప్రధానంగా రాజవంశీయులు. వీరిలో కొందరు నేపాల్‌లోని తెరాయి వరకు వెళ్ళారు. 1947 తర్వాత తూర్పు పాకిస్తాన్ (ప్రస్తుత బంగ్లాదేశ్) నుండి శరణార్థుల వలసలు మైదాన ప్రాంతాలకు తీవ్రతరమయ్యాయి. మైదాన ప్రాంతాల స్వరూపంలో తీవ్రమార్పులు వచ్చాయి.

వాస్తవానికి కొండ ప్రాంతాలలోను, పరిసర మైదాన ప్రాంతాలలోను ఒకటే ప్రాకృతిక వాతావరణంలో నివసించే, ఒకటే ఆర్థిక పరిస్థితిని కలిగి ఉండే, ఒకటే ప్రత్యేక భాష (ఖాస్కూరా) మాట్లాడే గూర్ఖాజాతి అభివృద్ధి అయింది. ఇతర సమాజాల నుండి ఈ ప్రాంతానికి వచ్చిన వారందరూ కూడా వివిధ స్థాయిలలో ఇక్కడి వారితో కలిసిపోయారు. అవిధంగా వారు ఈ ప్రాంతపు భూమిపుత్రులయ్యారు. శరణార్థులుగా వచ్చిన బెంగాలీల తోనే సమస్య ఏర్పడింది. అప్పటికే ఒక జాతిగా ఏర్పడి ఉన్న వారితో వారు కలవలేకపోయారు. గూర్ఖా ఉద్యమాన్ని చీల్చటానికి వీరినే పావులుగా పాలక ప్రభుత్వాలు పయోగిస్తున్నాయి.

గూర్ఖాల ఆర్థిక పరిస్థితి - వారిపై సాగుతున్న దోపిడీ :

గూర్ఖా ప్రజలు వ్యవసాయాన్ని, టీ తోటల పరిశ్రమను, పశువుల పెంపకాన్ని- ఒకటేమిటి, ఈ ప్రాంతపు అన్ని ఆర్థిక కార్యకలాపాలను సాగించారు. ఇక్కడి ఆర్థికవ్యవస్థ నాలుగు మూలస్థంభాలపై ఆధారపడి ఉంది. టీ తోటల పరిశ్రమ, వ్యవసాయం, అటవీ వనరులు, పర్యాటకం, ఒకదానితర్వాత ఒకటిగా వీటిని పరిశీలిద్దాం.

వ్యవసాయం :

సారవంతంకాని భూమి స్థితిని, కొండచరియలు విరిగిపడటం వల్ల ఏర్పడే నష్టాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని కనీస భూపరిమితిని 5 ఎకరాలుగా నిర్ధారించినట్లు మిస్టర్ ఫిల్‌పోర్డ్ రిపోర్టు తెలియజేస్తోంది. కనుక 1950ల వరకు సన్నకారు రైతులు, వ్యవసాయ కూలీల సంఖ్య చాలా తక్కువగా ఉండేది. కానీ 1981 నాటికి కుర్చియాంగ్‌లో 80 శాతం రైతాంగం, డార్జిలింగ్‌లో 81 శాతం రైతాంగం, కళింపాంగ్‌లో 54 శాతం రైతాంగం సన్నకారు రైతుల స్థాయికి దిగజారు. వ్యవసాయ కూలీల సంఖ్య కూడా పెరిగింది. యాలకులు, అల్లం, బత్తాయిలు, ఇంకా వివిధ రకాల కూరగాయలు వంటి వ్యవసాయోత్పత్తులను విక్రయించటానికి ప్రధానంగా మైదాన ప్రాంతాలపైనే ఆధారపడాలి. ఈ వ్యవసాయోత్పత్తులను నిల్వ ఉంచే ఏర్పాట్లు నామమాత్రంగా ఉన్నాయి. వ్యవసాయోత్పత్తులను వినియోగానికి వీలుగా పెంపొందించే పరిశ్రమ కూడా అభివృద్ధి చెందలేదు. కనుక మైదాన ప్రాంత వ్యాపారులు అత్యంత చౌకధరలకే వీటిని పొంది లాభపడుతుండగా, ఉత్పత్తిదారులు మాత్రం ఉత్తచేతులతో మిగులు తున్నారు. ఇక్కడ పాలన సాగించిన ఏ ప్రభుత్వం కూడా-అది కాంగ్రెసైనా, వామపక్ష ప్రభుత్వమైనా, తృణముల్ కాంగ్రెసైనా-ఈ దోపిడీని అరికట్టటానికి చర్యలు తీసుకున్న దాఖలా లేమీ లేవు.

తేయాకు పరిశ్రమ :

ప్రపంచ ప్రసిద్ధి పొందిన తేయాకు ఇక్కడ పండుతుంది. 150 సంవత్సరాల క్రితం విదేశాల్లో ఇక్కడ టీ తోటల పెంపకం ప్రారంభమైంది. ఇప్పుడు దేశీయ బడాబూర్జువాలు ఇందులో ప్రవేశించారు. కానీ తేయాకు పరిశ్రమ స్థితి క్రమక్రమంగా క్షీణిస్తోంది. తేయాకు మొక్కల జీవితకాలం 50 సంవత్సరాలై నప్పటికీ, చాలా తోటలలో 90 నుండి 100 సంవత్సరాల వయస్సున్న మొక్కలు కనపడతాయి. రాష్ట్రం నుండి లభించాల్సిన ఆర్థిక సహకారం పక్కదారులు పడుతున్నది. తోటలలో పనిచేసే కార్మికుల సంఖ్య క్రమంగా తగ్గిపోతున్నది. కార్మికులు ఉద్యోగాలు కోల్పోతున్నారు. అదే సమయంలో ఇప్పటికే పనిచేస్తున్న వారి జీతభత్యాలు తగ్గిపోయాయి. టీ తోటల యజమానులు త్రైపాక్షిక ఒప్పందాలనేమాత్రం ఖాతరు చేయటంలేదు.

అటవీ వనరులు :

అధికారుల అండదండలతో కాంట్రాక్టర్ల అటవీ వనరుల దోపిడీ యధేచ్ఛగా సాగుతోంది. ఇది ఒకవైపు ఆ ప్రాంత ఆర్థికాభివృద్ధికి అటంకంగా, మరోవైపు పర్యావరణాన్ని భగ్నం చేస్తూ కొండచరియలు విరిగిపడే ప్రమాదాన్ని పెంచుతోంది.

పర్యాటకం :

దీని గురించి ఎంత తక్కువ చెప్పుకుంటే అంత మంచిది. రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి దీని నుండి ఆదాయం ఎక్కువగానే వస్తుంది. కానీ పెద్ద వ్యాపారులు, ఎక్కువ హోటళ్ళు, పర్యాటక కేంద్రాలు అన్నీ బయటివారి అధీనంలోనే ఉన్నాయి. వాటిలో చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే స్థానికులుండగా, బయటివారు లాభాలన్నీ తరలించుకుపోతున్నారు. స్థానికులు సామాను మోసే కూలీలుగా, డ్రైవర్లుగా, గైడ్లుగా పనిచేస్తున్నారు. వారు చిన్న చిన్న షాపులు, టీ అంగళ్ళు నడిపేవారిగా ఉన్నారు. మరికొంతమంది వీధుల వెంట అమ్మకాలు సాగించే చిరు వ్యాపారులుగా ఉన్నారు.

వాస్తవానికి రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఈ ప్రాంతంలో అన్ని మార్గాల నుండి ఆదాయాన్ని భారీగా పొందుతూ, దానిలో మూడవ వంతు కూడా ఆ ప్రాంతానికి కేటాయించటంలేదు.

అభివృద్ధి పేరుతో అక్కడ జరిగిందేదీ ప్రజల ప్రయోజనార్థం కాదు. ఉదాహరణకు డార్జిలింగ్ హిమాలయన్ రైల్వే 'టాయ్ ట్రైన్'ను ఐక్యరాజ్యసమితి చారిత్రాత్మకమైనదిగా ప్రకటించింది. కానీ దాని టిక్కెట్టు ధర చాలా ఎక్కువగా ఉండి మధ్యతరగతి ప్రజలకు కూడా అందుబాటులో లేకుండా ఉంది. పెద్ద పెద్ద భవనాలు, అడ్డదిడ్డమైన రోడ్లవల్ల కొండచరియలు విరిగిపడే ప్రమాదం పెరిగింది.

ప్రస్తుత రాష్ట్ర ప్రభుత్వం దాదాపు పదిహేను అభివృద్ధి సంస్థలను ఏర్పాటుచేసింది. ఇవి రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఖజానాను కొల్లగొట్టి తృణమూల్ కాంగ్రెసు ఏజంటు జేబులు నింపటానికి తప్ప మరెందుకూ పనికిరావు.

ఉద్యమచరిత్ర :

ప్రత్యేకరాష్ట్రం కొరకు గూర్ఖా ప్రజలు గత వంద సంవత్సరాలుగా సాగించిన ఉద్యమాన్ని సంక్షిప్తంగా చూద్దాం.

1907లో మార్లేమింటో సంస్కరణల కమీషన్ కు 'కొండ ప్రాంతవాసుల సంఘం' (హిల్ మెన్స్ అసోసియేషన్) అప్పటి బెంగాల్ రాష్ట్ర పరిపాలన నుండి తమను వేరుచేయాలని కోరుతూ మెమోరాండం సమర్పించింది.

1917లో ఎం.డబ్ల్యు.లాడెన్లా నాయకత్వాన 'కొండప్రాంతవాసుల సంఘం' స్టేట్ మాంటెగ్యూ సెక్రటరీకి, వైస్రాయ్ కి మెమోరాండం ఇచ్చింది. డార్జిలింగ్ కి జల్పాయిగురి, దోరన్లతో సహా ప్రత్యేక పరిపాలనా విభాగముండాలన్నది వారి డిమాండు.

1929 - సైమన్ కమీషన్ ముందు మరల అదే డిమాండు పెట్టారు.

1930 - 'కార్నియాంగ్ గూర్ఖా లైబరీ' బెంగాల్ నుండి విడగొట్టాలన్న డిమాండును లేవనెత్తింది.

1941 - రూప్ నారాయణ్ సింగ్ నాయకత్వాన 'కొండప్రాంతవాసుల సంఘం' భారత ప్రభుత్వ ఏర్పాటుకన్నా ముందే బెంగాల్ నుండి విడగొట్టాలని మరల లేవనెత్తింది.

1942 - అదే డిమాండు మరల క్రిష్ కమీషన్ ముందు పెట్టబడింది.

1947 - అవిభక్త కమ్యూనిస్టుపార్టీ ప్రత్యేక గూర్ఖాస్థాన్ ను ఏర్పాటు చేయాలన్న డిమాండుతో కూడిన మెమోరాండాన్ని అసెంబ్లీకి సమర్పించింది.

1952 - 'అఖిలభారత గూర్ఖాలీగ్' (ఏఐజిఎల్) అధ్యక్షుడు ఎన్.బి. గౌరంగ్ ప్రధాని నెహ్రూని కలిసి పశ్చిమబెంగాల్ నుండి విడగొట్టాలిందిగా కోరాడు.

1980 - ప్రత్యేకరాష్ట్రం కోరుతూ 'ప్రాంత పరిషత్ ప్రధాని ఇందిరాగాంధీకి ఉత్తరం వ్రాసింది. అదే సంవత్సరం 'గూర్ఖా నేషనల్ లిబరేషన్ ఫ్రంట్' (జిఎన్ఎల్ఎఫ్) ఏర్పాటయింది.

1984 - జిఎన్ఎల్ఎఫ్ ప్రత్యేక గూర్ఖాల్యాండ్ కోసం ఆందోళన ప్రారంభించింది.

1988 - నాలుగు సంవత్సరాల ఆందోళన తర్వాత జిఎన్ఎల్ఎఫ్, జ్యోతిబను నాయకత్వాన గల వామపక్షం, కేంద్ర ప్రభుత్వం కలిసి 'డార్జిలింగ్ గూర్ఖా హిల్ కౌన్సిల్' ఏర్పాటు ఒప్పందంపై సంతకం చేశాయి. సుదీర్ఘ ప్రయత్నాల అనంతరం 'గూర్ఖా' అన్నపదం చేర్చబడింది.

2007 - ప్రత్యేక గూర్ఖాల్యాండ్ డిమాండుతో 'గూర్ఖా జనముక్తి మోర్చా' (జిజెఎం) ఏర్పాటయింది.

2011 - ముగ్గురు జిజెఎం కార్యకర్తలు సిపెహు వద్ద చనిపోయిన అనంతరం జిజెఎం, మమతాబెనర్జీ నాయకత్వానున్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వం, కేంద్ర ప్రభుత్వం 'గూర్ఖాల్యాండ్ టెరిటోరియల్ ఎడ్మినిస్ట్రేషన్' (జిటిఏ) ఏర్పాటు ఒప్పందంపై సంతకాలు చేశాయి. అలా గూర్ఖాల్యాండ్ అన్నపదం ఏర్పడి గుర్తించబడింది. కానీ ప్రత్యేకరాష్ట్రం మాత్రం మంజూరుకాలేదు.

న్యాయమైన ఆకాంక్ష :

వాస్తవానికి డార్జిలింగ్ గూర్ఖాహిల్ కౌన్సిల్ వల్లగానీ, గూర్ఖాల్యాండ్ టెరిటోరియల్ ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ వల్ల కానీ ప్రత్యేక రాష్ట్ర డిమాండు తీరేదీకాదు. గూర్ఖాల ఆకాంక్ష ప్రత్యేక రాష్ట్రం తప్ప పశ్చిమబెంగాల్ ప్రభుత్వ అదుపులో నడిచే పాలనా వ్యవస్థ కాదు.

అంతేకాక జిటిఏ అధికారికున్న పరిమితులకు సంబంధించి విభేదాలు, వైరుధ్యాలు ఉన్నాయి. పశ్చిమ బెంగాల్ ప్రభుత్వం జిటిఏ అధికారాలను కుదించటానికి చూస్తుంటే, గూర్ఖాల్యాండ్ జనముక్తి మోర్చా (జిజెఎం) వాటిని సాధ్యమైనంత విస్తరింపచేయటానికి, రాజ్యాంగబద్ధ గుర్తింపు తీసుకురావటానికి ప్రయత్నం చేస్తోంది. జరుగుతున్న పరిణామాలను మౌనంగా చూస్తూ కేంద్ర ప్రభుత్వం వినోదిస్తున్నది.

ఆర్థిక వ్యవహారాలన్నీ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం అధీనంలోనే ఉన్నాయి. మమతాబెనర్జీ, లేఫ్టా, గురుంగ్, లింబన్, మైనారిటీలు, ఇంకా ఇతర సమూహాల అభివృద్ధికోసమంటూ దాదాపు 15 అభివృద్ధి బోర్డులను ఏర్పాటుచేసింది. గూర్ఖాల్యాండ్ టెరిటోరియల్ ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ (జిటిఏ)ను నిర్లక్ష్యం చేస్తూ సమూహాల ఆధారంగా విడగొట్టి, రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి, తృణమూల్ కాంగ్రెసుకి వారిని విధేయులుగా చేయటానికి ఆయా బోర్డులకు ఆర్థిక వనరులను సమకూర్చి, ఆయా బోర్డుల నాయకులను తృణమూల్ కాంగ్రెసు అధికారిక కేంద్రాలను చేయటం దీని వెనుక ఉద్దేశం. గూర్ఖా ప్రజలు దీనిని మోసంగానే పరిగణించారు. అప్పుడు 'గూర్ఖాజనముక్తి మోర్చా'కు మద్దతు తెలుపుతూ బిజెపి రంగప్రవేశం చేసింది. జిజెఎం మద్దతుతో గెలుపొందిన బిజెపి, జిజెఎం అధికారాలను విస్తృతం చేయటానికి చేసిందేమీ లేకపోగా రెండు పక్షాలతోనూ నాటక మాడింది. బిజెపికి చెందిన లోక్ సభ సభ్యుడు అవసరమైనప్పుడల్లా చిన్న రాష్ట్రాలు ఎంత అవసరమో చెబుతూ ప్రత్యేక గూర్ఖాల్యాండ్ రాష్ట్ర డిమాండుకు తన మద్దతును ప్రకటిస్తుంటే, మరోవైపు పశ్చిమబెంగాల్ బిజెపి ప్రత్యేక రాష్ట్ర ఏర్పాటును తీవ్రంగా వ్యతిరేకిస్తున్నది.

ఇలాంటి పరిస్థితుల నేపథ్యంలో మమతా బెనర్జీ నెమ్మదిగానే అయినా స్థిరంగా ఆ ప్రాంతంలో తన పార్టీని బలోపేతం చేసుకుంది. తనకు మద్దతు సమీకరించుకోవటం కోసం పదిహేను అభివృద్ధి బోర్డులను ఏర్పాటుచేసిన అనంతరం కొత్తజిల్లా ఏర్పాటును ప్రకటించింది. కళింపాంగ్ ఆ విధంగా ఏర్పాటయింది. మున్సిపల్ ఎన్నికల్లో ప్రజల్ని విభజించి పాలించే ఆమె పాచిక పారి మిరిక్ మున్సిపాలిటీలో మెజారిటీ సాధించగానే ఆమె విషం కక్కటం మొదలు పెట్టింది. కిర్చియాంగ్ లో జరిగిన టిఎస్ఐ ప్రదర్శన నుద్దేశించి ప్రసంగిస్తూ ఆమె పేర్లు చెప్పుకుండా 'శత్రువులున్నారంటూ' (అందరికీ తెలుసు అది గూర్ఖా జనముక్తి మోర్చా అని) 'మా జోలికి వచ్చినవాళ్ళు అంతు చూస్తాం' అని ప్రకటించింది. వెంటనే హఠాత్తుగా ఆమె ప్రభుత్వం పశ్చిమబెంగాల్ లోనున్న అన్ని పాఠశాలల్లోను

బెంగాలీ భాషను తప్పనిసరిని నిర్ణయించింది. గూర్ఖా ప్రజలకు సంబంధించి సంతకరకు అదొక అసంబద్ధమైన ప్రతిపాదన. ప్రజలు దానికి వ్యతిరేకంగా ఆందోళన ప్రారంభించారు. అది కొండ ప్రాంతాలకు వర్తించదని మమతా బెనర్జీ అన్నప్పటికీ ఆ విధమైన ప్రభుత్వ ఉత్తర్వు ఏదీ రాలేదు. ఈ పరిస్థితుల్లో అక్కడ ఆందోళనలు సాగుతున్నాయని తెలిసినప్పటికీ, గూర్ఖా ప్రజలకు సవాలు విసురు తున్నట్లుగా మమతా బెనర్జీ డార్జిలింగ్‌లో మంత్రివర్గ సమావేశాన్ని జరిపింది. సమావేశం జరుగుతున్న భాను భక్త భవన్ వద్ద ఆందోళనకారులు ప్రదర్శన చేయటానికి పూనుకోగా పోలీసులు లాఠీఛార్జి చేశారు. ఆందోళనకారులు ప్రతిఘటించగా కొంతమంది పోలీసులు గాయపడ్డారు. పోలీసులు కాల్పులు జరుపగా ఆందోళనకారులు ఇద్దరు చనిపోయారు. ఆందోళన కారులే తమవారిని హత్యచేశారంటూ జిజెఎం గూర్ఖా జనముక్తి మోర్చా నాయకుల పై రాష్ట్రప్రభుత్వం కేసులను బనాయించింది.

ఫలితంగా గూర్ఖా ప్రజలంతా ఏకమయ్యారు. జిజెఎం, టీఎంసీల మధ్య రాజకీయ తగవుగా ఉంటూ వచ్చిన దాని స్వరూపం మారిపోయింది. గూర్ఖాజాతి యొక్క ఆత్మగౌరవానికి సంబంధించిన సమస్యగా మారి, గత 110 సంవత్సరాలుగా ఉన్న ప్రత్యేక గూర్ఖాలాండ్ నివాసం మరల తలెత్తింది. మమతా బెనర్జీ ప్రజలను చీల్చాలని చూసింది. కానీ ఆమె చర్యలు కేవలం గూర్ఖా ప్రజలను మాత్రమేకాక గూర్ఖాలాండ్ ప్రాంతంలోని అన్ని పార్టీలను ఏకం చేశాయి. ప్రత్యేక గూర్ఖాలాండ్ సాధన కోసం ఎన్ని అడ్డంకులవైనా ఎదుర్కోవటానికి ప్రజలు సిద్ధంగా ఉన్నారు. ఇప్పటి వరకు ఐదుగురు ఆందోళనకారులు పోలీసుల చేతిలో హతమయ్యారు. తీవ్ర నిర్బంధం ఉన్నప్పటికీ, దాన్ని లెక్కచేయకుండా 'బండ్' కొనసాగుతోంది.

గూర్ఖాలాండ్ - గూర్ఖా ప్రజల ప్రజాస్వామిక, జాతీయ ఆకాంక్ష. గత 70 సంవత్సరాలుగా భారత పాలకవర్గాలచే అది తిరస్కరింపబడుతూ వస్తోంది. గూర్ఖా ప్రజలు-కాంగ్రెసు, బిజెపి, తృణమూల్ కాంగ్రెస్ వంటి పాలకవర్గ పార్టీలు తమ సంకుచిత రాజకీయ లబ్ధికోసం చేసే మోసపూరిత కుట్రలకు బలికారాదు. ఒకవైపు నిర్బంధాన్ని కొనసాగిస్తూనే మరోవైపు బుజ్జగింపు ప్రయత్నాలుగా జిల్లా మండళ్ళు ఏర్పాటు చేస్తామంటూ ప్రజలను చీల్చే విధానాలనవలంబిస్తూ వారి న్యాయమైన డిమాండు గురించి మాత్రం అవి మాట్లాడటం లేదు.

ప్రత్యేక రాష్ట్రం కోసం పోరాడుతున్న గూర్ఖా ప్రజలు పాలకవర్గ రాజకీయ పార్టీల ప్రభావం నుండి బయటపడి తమ డిమాండ్లను సాధించుకునే క్రమంలో ఒక స్వతంత్ర విధానాన్ని అవలంబిస్తారని; భారత పాలకవర్గాల దోపిడీ, అణచివేత విధానాలకు వ్యతిరేకంగా భారత ప్రజానీకం సాగిస్తున్న ఆందోళనలో వారు కూడా కలిసి ముందుకు కదులుతారని ఆశిస్తున్నాం.

బెంగాలీ దురభిమానాన్ని రెచ్చగొట్టజూస్తున్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వం :

రాష్ట్ర ప్రభుత్వం మైదాన ప్రాంతాల్లో బెంగాలీ దురభిమానాన్ని రెచ్చగొడుతోంది. తృణమూల్ కాంగ్రెసు కార్యకర్తలు, మరికొంతమంది గూర్ఖాలాండ్‌ను వ్యతిరేకిస్తూ సిలిగురిలో ప్రదర్శన చేశారు. వాళ్ళు కొండ ప్రాంతానికి నిత్యావసరాలను వెళ్ళనీయటంలేదు. వారిలో కొంతమంది గూర్ఖాల కార్లను తగులబెట్టారు. సిక్కిం కార్లను కూడా వదిలిపెట్టలేదు.

కానీ ఈసారి గూర్ఖాలాండ్ ఆందోళనకు జన సామాన్యం నుండి వ్యతిరేకత అంతగా లేదు. 'గూర్ఖాలాండ్' ఒక ప్రజాస్వామిక డిమాండు అన్న అభిప్రాయం మెల్లగానే అయినప్పటికీ బలంగా బయటకు వస్తోంది.

కొంతమంది అంత చిన్న రాష్ట్రం మనలేదన్న వాదన చేస్తూ ఆందోళనను వ్యతిరేకిస్తున్నారు. వారు మర్చిపోతున్న విషయమేమంటే ఇండియాలో 12.48 లక్షల జనాభాతో 'పుదుచ్చేరి' అనే రాష్ట్రం ఉందని, దానితో పోల్చుకున్నప్పుడు ప్రతిపాదిత గూర్ఖాలాండ్ జనాభా 14 లక్షలకు పైనే వుంది.

కొంతమంది జల్పాయిగురిలోని కొండ ప్రాంతాలను, తెరాయి, దోర్స్‌లోని సమీప ప్రాంతాలను కలపటం పట్ల అభ్యంతరం వ్యక్తం చేస్తున్నారు. దీని కొరకు ఒక కమీషన్ ఉండేది. కొన్ని ప్రాంతాలను కలపాలంటే ఈ కమీషన్ అంగీకారం తప్పనిసరి. కానీ గూర్ఖాలు దీనిపట్ల సంతృప్తిగా లేరు. పరిసర ప్రాంతాలను కలపాలనేది ఒక విధానంగా తీసుకుని గ్రామాన్ని యూనిట్‌గా తీసుకుంటే ఈ సమస్యను అత్యంత తేలికగా పరిష్కరించవచ్చు. గూర్ఖాలు మెజారిటీగా ఉన్న గ్రామాలు, గూర్ఖాలాండ్‌లో కలవటానికి సుముఖంగా ఉన్న గ్రామాలు ప్రత్యేక రాష్ట్రంలో కలపదగినవి.

గత 110 సంవత్సరాలుగా గూర్ఖాలు ప్రత్యేక పరిపాలనా రాష్ట్రం కోసం డిమాండు చేస్తూనే ఉన్నారు. చాలా కాలంగా వారి ఆకాంక్ష అణగదొక్కబడింది. ఇది అప్రజాస్వామికం. అందరూ అర్థం చేసుకోవలసిన విషయమేమంటే సాంస్కృతికంగా, భాషాపరంగా మైనారిటీలు అన్ని అడ్డంకులను అధిగమించి ఒక జాతిగా అభివృద్ధి చెందినప్పుడు వారిని గౌరవించాలి. వారి ప్రత్యేక రాష్ట్ర ఆకాంక్ష ఈసారి కూడా అణచి వేయబడవచ్చు. కానీ అది న్యాయమైన ఆకాంక్ష అయినందున విజయం సాధించేవరకు మళ్ళీ మళ్ళీ ఎగిసిపడుతూనే ఉంటుంది.

(2017 ఆగస్టు, 'క్లాస్‌స్ట్రగుల్' నుండి)